

Sygn. akt II CSK 34/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa
Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwa K. w K.

przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie

przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana Spółka powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W ocenie skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika stąd, że Sąd Okręgowy dokonując wykładni wiążącej strony umowy zawierającej postanowienia o wysokości należnego powodowi wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości w związku z ustanowieniem służebnością przesyłu, w zakresie wysokości podatku od nieruchomości wsparł się stanowiskiem wyrażanym przez sądy administracyjne, co do wysokości tego podatku. Ten stan rzeczy skłonił skarżącą do obszernego wyводу o zasadach stanowienia prawa daninowego i naruszeniu przez sąd zasady nullum tributum sine lege.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta musi być dokonana wprost, bez wnikliwej analizy, czyli taka wadliwość orzeczenia powinna być widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Przy tej przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania rzeczą skarżącego jest wskazanie konkretnych, naruszonych przez sąd przepisów, a więc przepisów, które sąd zastosował lub zaniechał zastosowania, a także przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w ewidentny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

W badanej sprawie skarżąca nie wskazuje tak rozumianego naruszenia przepisów prawa prywatnego. Koncentruje się na dowodzeniu, że skorzystanie przez sąd z orzecznictwa sądów administracyjnych rozstrzygających spory co do wysokości podatku należnego od gruntu objętego służebnością przesyłu, powoduje, że doszło do niedopuszczalnego wkroczenia przez sąd rozstrzygający

sprawę w sferę publicznoprawną, do której przynależy stanowienie podatków. Staranne wywody skarżącej dotyczące tej materii nie pozostają jednak w związku z przedmiotem rozstrzygnięcia. Sąd dokonał wykładni łączącej strony umowy o ustanowienie służebności przesyłu, w której rozstrzygnięto również o wynagrodzeniu należnym powodowi, uzależnionym od wysokości podatku od nieruchomości. Zwraca uwagę, że skarżąca w skardze kasacyjnej eksponuje fakt, że powód deklarując w organach podatkowych wysokość podatku według najwyższej stawki, zachował się nielojalnie wobec niego, nie przeprowadził przewidzianej umową konsultacji i pozbawił ją możliwości skorzystania z uprawnień, jakie dlań w takiej sytuacji przewidywała umowa. Ten wiodący zarzut nie ma związku z wywodem zawartym we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani też z twierdzeniem o naruszeniu zasady nullum tributum sine lege. Naruszenie przez jedną ze stron mechanizmu kontrolnego określania wysokości wynagrodzenia przewidzianego umową dla strony drugiej, może prowadzić do odpowiedzialności odszkodowawczej, jednakże tylko o tyle o ile skutkiem naruszenia umówionego mechanizmu byłaby szkoda. Wykazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej obarcza poszkodowanego. Rozważania sądu o przyczynach, dla których powód zaniechał skonsultowania ze skarżącą wysokości zadeklarowanego (i zapłaconego) organowi podatkowemu podatku od nieruchomości, z powołaniem się również na orzecznictwo sądów administracyjnych, co do wysokości tego podatku, wskazuje na przekonanie sądu o braku uszczerbku w majątku skarżącej, spowodowanego zapłatą tego podatku.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

jw